

жавале, видило ся е красното естество. Като е гледала отъ тѣзи височина небето и земята, всякоги ся е хубавъ и красенъ изгледъ въ нейното сърце причинявалъ, и на добрата майка различни причини ся давало, да дъщеря си, на премудростъ и величество Божіе въ нѣговитѣ дѣла, в димателна направи.

Софія събудя една лѣтна зарань малкѣтъ си Ружица твърдѣ рано; »О дойди Ружице, рече тя, и погледдай, какъ хубаво исхожда днесъ слънцето! погледдай, каза тя, като отвори прозорецѣтъ, какъ ся тамъ отъ гдѣто слънцето ще излѣзе, небето сяе! погледдай! какъ ся нѣжните на около облаци огнено светѣлѣтъ, а оныя отдалечени сѣвжни брегове, тамъ срѣщу зеленогъстата гора, приличать на златни брегове. Погледдай—сега—сега излязва слънцето! О! колко е голѣмъ Богъ, който е сътворилъ слънцето, и сичко което нѣговитѣ зраци осветѣлѣтъ!—погледдай! черковната кула, кат о позлатена ся е подигнала тамъ срещу оныя ц лодовски гори. Земедѣлцитѣ радостно идать на работата си. Пастиритѣ карать въ дълбочината на миризливитѣ долины овцѣтъ, подирь които брѣжливѣтъ овчарь върви. Нивитѣ съ вече гложѣтъли, и скоро ще ся поженѣтъ. На всякадѣ е видиме богатия благословъ Божій. О! колко е добъръ оизи Отецъ, който на сичкитѣ хора, жи вили тѣ въ дворовѣ, или въ колибы, равно и л обве пълно гледа, който е за тѣхъ тѣзи хубавѣла и добра земя, пълна отъ неговитѣ благодати,